

[Formanden.]

Denne Paastand paa Overgang til Dagsordenen indgaar nu i Forhandlingerne.

Jeg vil anse det for rigtigst at udsætte Mødet i et Kvarter for at give Parterne Lejlighed til at overveje den.

Mødet udsat Kl. 16²⁰.

Mødet genoptaget Kl. 16³⁵.

Justitsministeren (Steincke): Jeg finder ikke nogen særlig Grund til at forlænge denne Debat eller til paa ny at imødegaa den ærede Ordfører for Forespørgerne (Rytter). Jeg skal indskrænke mig til at udtale, at jeg naturligvis ikke kan indrømme, at den i en lang Aarrække gældende og gennem Instruksen indsnævrede Praksis ikke skulde være i Overensstemmelse med dansk Lovgivning. Jeg kan derfor kun anbefale Tingets ærede Medlemmer at stemme imod det fremsatte Forslag til Dagsorden, idet det forekommer mig, at Tinget kun kan være fuldt ud tilfreds med det givne Tilsagn om at optage dette Problem til nærmere Overvejelse.

Ingeborg Hansen: Idet jeg ganske slutter mig til den højtærede Justitsministers Motivering for at stemme imod den fremsatte Paastand paa Overgang til Dagsordenen, tillader jeg mig paa mit Partis Vegne at stille følgende Paastand paa Overgang til Dagsordenen:

„Idet Tinget udtaler sin Tilfredshed med den af Justitsministeren givne Redegørelse og med Ministerens Tilsagn om at ville tage Spørgsmaalet om Telefonaflytning op til nærmere Overvejelse, gaar Tinget over til næste Sag paa Dagsordenen.“

Formanden: Der er altsaa af det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds stillet følgende Paastand paa Overgang til Dagsordenen:

„Idet Tinget udtaler sin Tilfredshed med den af Justitsministeren givne Redegørelse og med Ministerens Tilsagn om at ville tage Spørgsmaalet om Telefonaflytning op til nærmere Overvejelse, gaar Tinget over til næste Sag paa Dagsordenen.“

Denne Paastand paa Overgang til Dagsordenen indgaar nu ogsaa i Forhandlingerne.

C. J. F. Sven: Idet jeg gaar ud fra, at der er Adgang til at fortsætte Debatten uanset de stillede Paastande paa Overgang til Dagsordenen, skal jeg tillade mig at gøre nogle Bemærkninger til den højtærede Justitsminister.

Den højtærede Minister gjorde gældende, at Instruksen kun var til Telefonselskabets Personale, og derfor kunde man ikke sige, at der ved Instruksen var givet specielt disse tre høje Embedsmænd Beføjelse til uden forudgaaende eller efterfølgende Retskendelse i al Almindelighed at forlange Aflytning. Det kan jeg ikke erklære mig enig i, thi naar man giver en Instruks, ganske vist formelt rettet til Telefonselskabet og dets Funktionærer, og det i Instruksen opstilles meget detailleret, i hvilke Tilfælde der kræves Retskendelse og i hvilke Tilfælde ikke, maa man fra de paagældende Embedsmænds Side være berettiget til at slutte *e contrario*, at der ikke kræves andet, end hvad der staaer i Instruksen. Saa vidt jeg forstod den højtærede Justitsminister, mente Ministeren, at der i Straffelovens § 141 fandtes en Begrænsning i de tre nævnte Embedsmænds Adgang til at forlange Aflytning. Hvis jeg har opfattet den højtærede Justitsminister rigtigt — og den højtærede Justitsminister nikker —, forstaar jeg ikke dette, thi i Straffelovens § 141 er der fastsat Straf for den, som vidende om, at der er Mulighed for disse eller hine Forbrydelser, undlader at foretage Afværgelse. Det vil altsaa sige, at hvis disse tre høje Embedsmænd undlader, naar de ved, at der er ved at blive begaaet en Forbrydelse, at foretage Afværgelsesforanstaltninger, kan de straffes: Men det er da ingen Begrænsning! De kan aldrig dømmes efter § 141 for at have forlangt Aflytning i Telefonen, hvor det viser sig, at der ikke har været Grund til det. Nej, de kan straffes, hvis de undlader at kræve Aflytning, hvor der har været Grund til det. Med andre Ord, der findes ikke i Straffelovens § 141 nogen som helst Indskrænkning i de paagældende Embedsmænds Ret til at forlange Aflytning. § 141 i Straffeloven siger som sagt kun, at hvis de undlader at foretage Aflytning, vil de eventuelt kunne straffes.

Den højtærede Justitsminister har jo erklæret sig villig til at foretage visse Overvejelser vedrørende Ændringer, maa-